

Η ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ (του Γιάννη Ζήση)

Ο ανθρωποκεντρισμός μας από περιβαλλοντική άποψη αποδείχθηκε μισανθρωπισμός. Η βιωσιμότητα του πολιτισμού σε πλανητικό επίπεδο απειλείται όχι μόνο από την ιδιοτέλεια του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο αλλά πλέον και από την ιδιοτέλεια του ανθρώπου προς τη φύση. Η βιωσιμότητα απαιτεί την προσαρμογή του

είδους μας στη νέα πραγματικότητα και την απελευθέρωση από τις ψευδείς ανάγκες. [1]

Η κατάσταση αναγκάζει τον άνθρωπο κάποια στιγμή να συμπεριληφθεί στο νόημα της εξέλιξης, της ύπαρξης, της εμπύχωσης και της ταυτότητας. Στο παλαιότερο θρησκευτικό αίτημα της αβλάβειας προστίθενται οι αναδυόμενοι ορίζοντες των νέων επιστημών της ολότητας, του χάους, των οικοσυστημάτων, της ανάδειξης της συμβιωτικότητας ως του κύριου παράγοντα της εξέλιξης της ζωής στη Γη, επιστημονικών θεωριών όπως της Γαίας, κ.λπ.

Η οικολογική θρησκευτικότητα (όχι οικολογική θρησκεία) θα αποτελέσει ίσως ένα από τα περισσότερο κρίσιμα σημεία τα οποία θα υποστηρίξουν την προσπάθεια του ανθρώπου να απελευθερωθεί από τον ναρκισσισμό και τη χωριστικότητα του.

Ο σεβασμός της ζωής, εκτός από θρησκευτικό καθήκον, αποτελεί πλέον και προϋπόθεση επιβίωσης. Ενώ πολλά έχουν λεχθεί περί ενότητας, γίνεται όλο και πιο φανερό το γεγονός της αλληλεξάρτησης όλων των όντων. Σταδιακά, ο ανθρώπινος σχεδιασμός θα λαμβάνει υπόψη του όλες τις οντότητες του οικοσυστήματος. Ήδη σε θεσμικό επίπεδο απαιτείται

περιβαλλοντική μελέτη, άσχετα εάν αυτή, πολύ συχνά, γίνεται για τους τύπους.

Θα μπορούσε μάλιστα ο άνθρωπος να θεωρηθεί πως συνθέτει μέσα του όλα τα βασίλεια της φύσης ακόμη και αυτά που τον υπερβαίνουν και που αναδεικνύουν την υπόσταση, εκείνη τη δυναμική της ζωής, της συνειδητότητας, της κοινωνίας και της ολότητας.

Έτσι, λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι η οικολογική θρησκευτικότητα είναι από τα βασικά σημεία που αφορούν:

- 1.** την ολοκλήρωση της θρησκευτικής αναγέννησης του πολιτισμού και του ανθρώπου
- 2.** την ολοκλήρωση της οικολογικής ή περιβαλλοντικής μετεξέλιξης του πολιτισμού και του ανθρώπινου ψυχισμού (ανάκτηση από τον άνθρωπο των οικολογικών διαστάσεων και κλιμάκων του όντος)
- 3.** ολοκλήρωση της συμβιωτικής και συμπαθητικής αυτορρύθμισης του ανθρώπου μέσα στην ολότητα και την οικολογική κλίμακά της.

Συμπέρασμα:

Το πρόβλημα του ανθρώπινου πολιτισμού αλλά και της θρησκευτικότητας, είναι εμφανές ότι είναι οικολογικό. Ξεκινάει από το γεγονός ότι ο άνθρωπος προσδιορίστηκε, διαιώνισε και διαιωνίστηκε από τάσεις της φύσης, και από το ότι στάθηκε απέναντι της σε μια λογική κυριαρχίας και σύγκρουσης. [2] Εκεί λοιπόν, πρέπει να γίνει και η μεγαλύτερη θεραπεία και αποκατάστασή του. Εκεί πρέπει να γίνει και ο αποπλισμός του. Ένα αποπλισμός με πνευματικό κίνητρο, που υποστηρίζει την αβλάβεια της εξέλιξης. Υποστηρίζει τη διακριτική συμπάθεια του όντος μέσα από την εξελικτικότητα της ολότητας και των μερών του.

Αναφορές:

[1] ΨΕΥΔΕΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ & ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ (του Κορνήλιου

Καστοριάδη)

[2] ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ,
του Γιάννη Ζήση

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Ημερομηνία ανάρτησης: 26 Ιουλίου 2012

Φωτό: wikimedia